

Ja no ens alimenten conferències

written by Antoni Babia | 1 de febrer de 2017

Els perfectes súbdits, els qui expliquen amb el seu pobre esperit que siguem encara un país ocupat, es fan contents amb qualsevol simulacre de cop de puny a la taula, i se'n van a dormir victoriosos; i a les xarxes socials maleeixen els clams dels nacionalistes, els qui no veiem encara cap victòria, dels qui sabem que ser una nació és una cosa molt seriosa que exigeix constantment demostrar-ho. El problema, amics, és que quan hi ha majoria absoluta de partits presumptament independentistes al Parlament nacional tot el que no sigui agafar la història per les banyes és, forçosament, un simulacre.

Del simulacre de la setmana passada a Brussel·les podem extreure almenys el compromís públic, de cara al món, de fer un referèndum d'autodeterminació. Però Europa, la Unió Europea, des d'ahir vespre no s'ha mogut ni un mil·límetre. Ni el món. Perquè no es tracta d'anar a Europa a fer victimisme ni el ploricó, amagant la identitat i la història, deixant-nos com un territori habitat per especuladors de les balances fiscals... Es tracta d'actuar com una nació, independentment del que faci o digui l'altra nació, la que ens ocupa. Quan actuem com una nació, «unilateralment» per entendre'ns, no faran falta totes aquestes representacions d'injustícia. Llavors, Europa i el món es posicionaran. Però és immadur esperar que ningú mogui un dit abans que nosaltres sortim del territori de confort. I la inhabilitació de 10 anys per a càrrecs públics, em sap greu dir-ho, és territori de confort. No és així com es fan les coses.

Que convoquin el referèndum i votarem.

I com que no el podrem fer, encara que ens hi posem, perquè la

història és tossuda i es repetirà el boicot dels espanyolistes, i davant del bloqueig no hi haurà arbitratge europeu ni internacional -m'agradaria equivocar-me-, llavors no tindrem més remei que declarar-nos independents des de la majoria del Parlament, que és el que alguns estem demanant d'ençà que en tenim la majoria absoluta.

I cas que el puguem fer, si el perdem ja aviso que molts no acceptarem el NO. Un poble no vota la seva llibertat i surt que NO. Quan això passa, és que voten dos o més pobles. I aquí es tracta que votem els catalans, no els autoconvidats. Si el podem fer i el guanyem, ho celebrarem. Però sense badar, perquè a partir del minut 1 comença una altra guerra.